

Хората обикновено не си дават сметка, че на крокодилите също им се играе. За човека това са най-далечните и непонятни същества. Рептили. Гледат зло, винаги изглеждат като че ли ей сега ще те нападнат, не върви да ги погалиш; в позата им, в муцуната няма нищо, което да напомня за емоция. Съвършената заплаха, която дебне из дълбините. Има хора, които опитомяват тигри, лъвовете, дори има и такива със змии за домашни любимци. Но крокодили – никога. Единствената физическа близост между човек и крокодил може да се осъществи, ако земноводното е вързано. Здраво.

Горски се роди крокодилче.

И беше наясно, че крокодилите също се забавляват – гонят се под водата, возят се по гърбовете на по-големите си братя и сестри, закачат се и - изобщо - не мислят само как да схрускат някой заблуден турист по Амазонка.

Още като малък Горски беше прекалено любопитен. Мушеше нос по места, където другите не ходеха. Един прекрасен ден естествено се заплете в слузести кафяви коренища покрай брега на Великата река. Нито под водата, нито над нея – точно на нивото на вечния поток. Колкото и да се въртеше, нямаше отскубване. Заплиташе се все повече. Беше отишъл доста надалеч от другите и никой не го видя, никой от семейството му не дойде да му помогне.

Ден по-късно, когато Горски съвсем се беше изтощил и паникьосал, че - ето край! - тук ще си остане! - като по чудо му помогна един изследовател.

Горски за първи път усети този странен, човешки, не грапав допир по себе си. И когато и последният лиян беше разсечен с мачетето, той почти нямаше сили да направи друго, освен леко да се придвижи напред и да сложи глава на стъпалото на първото човешко същество, което виждаше. Изследователят някак си остана трогнат точно от това движение.

И това беше единственият в историята случай, когато крокодил и човек станаха приятели.

Не на интуитивно, а някак си на родово равнище успяха да си предадат информацията, че правят нещо изключително. И се забавляваха с това.

Една от игрите им през последвалите доста години здрава връзка беше Горски да се скрие някъде, да издебне изследователя неподготвен и да изскочи с отворена паст, подгонвайки го. Номерът винаги работеше и човекът винаги подплашено бягаше, а после се гушкаха. Горски отваряше голяма уста, чешеше нос в носа на изследователя и в този момент изглеждаше като че ли му се усмихва.

В един такъв ден със шарена сянка и бяло вино по обед, Морски се разхождаше с ловната си дружинка и дебнеше за редки животни. Той видя как крокодил изскача изпод мрежестите шубраци над реката и погва безпомощен бял човек близо до брега. Морски вдигна пушката си и се прицели. Не можеше да се каже дали наистина е смятал бягащия бял човек за безпомощен, защото това беше най-известният изследовател на Амазонка с много специфични истории за крокодили, които общо взето всички в социалните мрежи някога някъде бяха чели. Морски стреля.

Но не улучи крокодила. Уцели изследователя.

Горски видя приятеля си прострелян и кървящ пред себе си и някак си знаеше, че той е ранен така, че ще умре. После погледна нагоре към мястото на изстрела и долови заплаха, насочена към себе си. Запропълзя обратно назад към реката.

Гмурна се във водата, загубил вяра в човечеството.